

‘Meigas’ a la valenciana

La setmana passada, els 75 diputats electes en els comicis gallecs del 25 de setembre van començar a desfilars pel Parlament a fi de recollir la seua acta. El pelegrinatge a Santiago era molt trist – més aviat un calvari – en el cas dels 34 representants de l’esquerra, però ben jiosa per als ocupants dels 41 escons obtinguts pel PP, un partit que acaba d’encadenar la seua tercera majoria absoluta consecutiva de la mà d’Alberto Núñez Feijóo, a les quals encara caldria sumar les cinc que ja havia aconseguit Manuel Fraga. En total, doncs, vuit majories aclaparadores des del 1989, amb una sola esclatxa: la del 2005 al 2009, quan el PSdeG i el BNG van ser capaços de reunir, ni que fóra pels pèls, els 38 escons que a Galícia separen el Govern de l’oposició.

“Eu non creo nas meigas, mais habermelas, hainas”, diu tothom al país de Castela. Una afirmació eloqüent que, en el cas de les formacions progressistes, encara resulta més esgarriosa. Després de la *meiga* Fraga hi ha aparegut la *meiga* Feijóo, i la conjura sembla no tenir fi. Quina mena d’encanteri celta ha permès a la formació de la gavina de perpetuar-se en el poder?

Els paral·lelismes amb la política valenciana són inevitables. Després de cinc legislatures seguides amb governs populars, la Generalitat és governada pel PSPV i Compromís, que en el seu primer any al poder – amb el suport extern de Podem – han vist com creixia el suport electoral al PP i Ciutadans, els seus rivals a les urnes. Un sotrac doble del qual no han acabat de recuperar-se, perquè al toc d’atenció del 20 de desembre – mitigat per l’esclat immediat del cas Taula, que va afectar de ple Rita Barberà i Alfonso Rus, dos dels grans factòtums dels anys de corró conservador – va mutar en

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

esglai considerable el 26 de juny, una data en què el PP ja va situar-se massa lluny d’A la Valenciana, la coalició que aixoplugava Compromís, Podem i Esquerra Unida, que aspirava a resultar la més votada.

Els episodis foscos relacionats amb el PPCV que s’han succeït a partir de llavors – amb la sorollosa baixa de Barberà com a militant, un fet impensable fa no gaire – ja no han tingut tant d’impacte. Comença a calar la percepció que la ciutadania ha descomptat els casos de corrupció. A més, el partit que ara presideix Isabel Bonig s’entesta a insistir que es tracta d’un “nou PP”, i algunes actuacions transiten en aquesta direcció: la petició de l’acta de senadora territorial a Barberà i el pas al grup de no adscrits del diputat Miquel Domínguez, a qui el Tribunal Superior de Justícia va obrir una investigació la setmana passada, eren inimaginables temps enrere, quan al grup parlamentari van arribar a conivir 11 encausats per corrupció. Avui, per cert, dos d’ells resideixen a la presó.

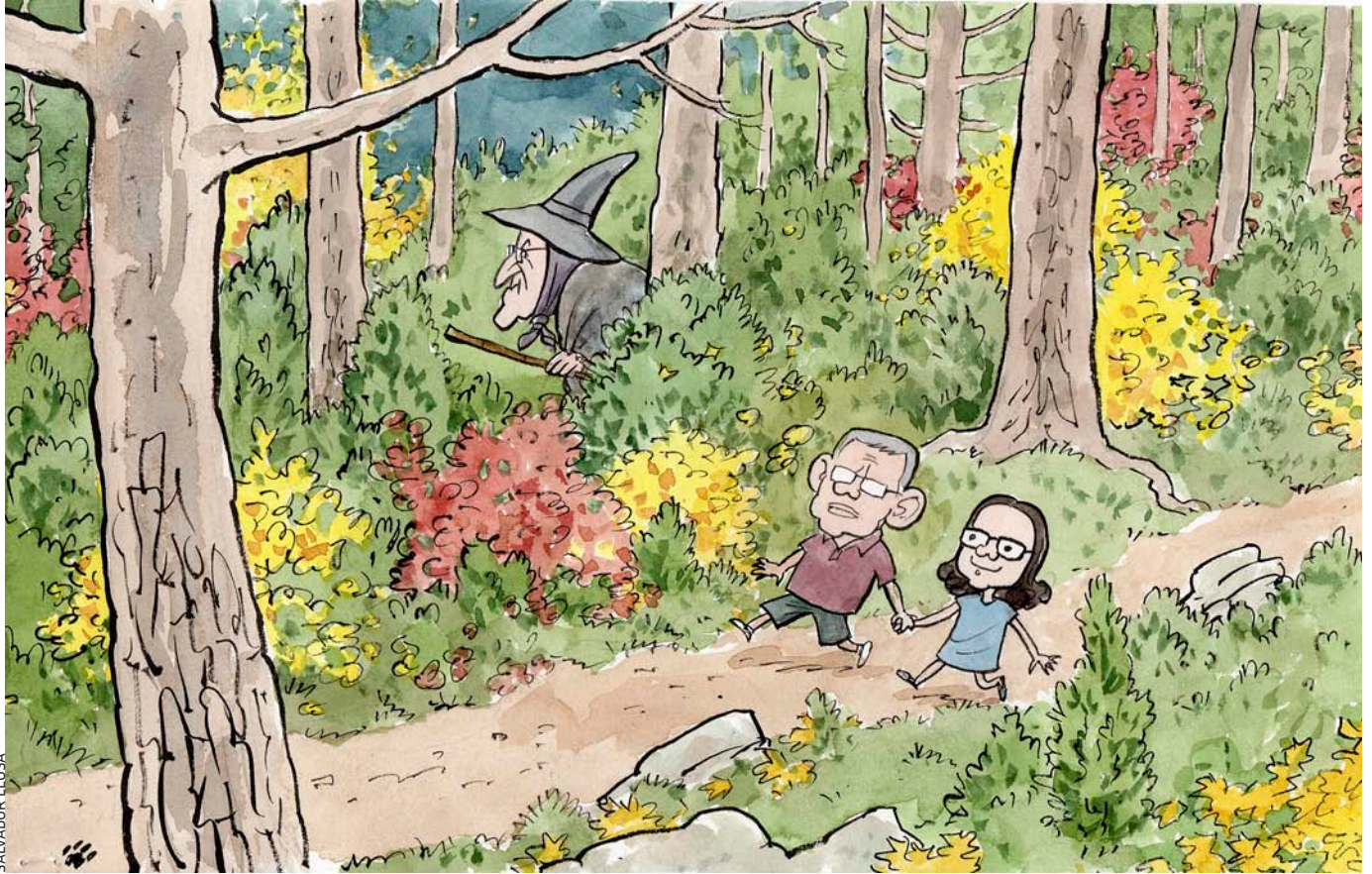
El nou Govern valencià tampoc no en tindrà prou a dir que és honest. Només calia. Té per davant dos anys i mig per fer veure que és alguna cosa més que això. Ha de ser capaç de generar una *realitat*, aquesta expressió tan etèria que vindria a encaixar en els marcs conceptuals de què parlava el nord-americà George

Lakoff. Els nous ocupants del Palau de la Generalitat han d’aconseguir que els valencians noten el canvi en la seua vida quotidiana i més enllà de les aparenques.

Hi ha *meigas* a la valenciana? Pot passar al País Valencià allò que ha passat a Galícia, és a dir, que el canvi quede reduït a un simple punt d’inflexió en què el PP ha agafat novament impuls? La resposta, la tenen els actuals governants, que malgrat les estretors econòmiques – i la pressió que arribarà de Madrid així que es conforme el nou Govern estatal i s’acosten els comicis autonòmics, atès que la recuperació de la Generalitat Valenciana serà l’objectiu prioritari dels populars – han de poder bastir una alternativa reconeixedora. És més fàcil guanyar unes eleccions des del Consell que no des dels bancs de l’oposició.

De fet, es podria assegurar que els actuals governants han reeixit a l’hora de posar els fonaments de la victòria futura. A punt de complir el primer any i mig en el poder, no han oferit cap espectacle de divisió interna – un element que, tractant-se d’un govern de coalició, els electors penalitzarien molt més que no si es tractara d’un executiu monocolor amb les tensions pròpies de qualsevol formació política – i en el cas concret del president i la vice-presidenta, transmeten una sensació de compenetració que ningú no gosa qüestionar.

A Galícia, el bipartit PSdeG-BNG era una oda a la incomunicació. Eren dos governs en un, cosa que al País Valencià no passa. El president, el socialista Emilio Pérez Touriño, mai no dinava amb el seu vice-president, Anxo Quintana, perquè procuraven mantenir la relació estrictament necessària. De la mateixa manera, les conselleries en mans socialistes i les conselleries en mans nacionalistes estaven constantment enfrontades, cosa que els gallecs van detectar de seguida i els populars van afanyar-se a emfasitzar.

SALVADOR LLOSA

EL DESEQUILIBRI DE FORCES ENTRE LES FORCES PROGRESSISTES I LA DRETA MAI NO VA SER TAN GRAN A GALÍCIA COM HO ÉS ARA AL PAÍS VALENCIÀ

La *meiga* Bonig recorda sempre que poc que la vice-presidenta Oltra *tapa* el president Puig amb la seua notable exposició mediàtica. Sense desavinences internes a què agafar-se, aspira a provocar una disputa personalista entre els dos principals referents del Govern. De moment, sense èxit.

Per sobre dels fets, però, se situen les dades. I una mirada al resultat dels comicis del 24 de maig del 2015 indica que les quatre principals formacions d'esquerres -PSPV, Compromís, Podem i Esquerres Unida- van sumar 1.355.227 vots, i el PP, Ciutadans i UPyD, únicament 996.487. Una victòria còmoda no sols en nombre de sufragis, sinó també en nom-

SI L'ESQUERRA VALENCIANA NO VOL QUE LI PASSE COM A LA GALLEGA, HAN DE RESPECTAR-SE MÚTUAMENT. SI NO, QUALSEVOL GUERRA CIVIL SERÀ APROFITADA PEL PP

bre d'escons: 55 de 99, amb l'afegit que Esquerres Unida no va arribar, de ben poc, al 5% necessari per a aconseguir representació, cosa que encara hauria decantat més la balança cap a l'esquerra.

Aquest desequilibri de forces mai no va ser tan gran a Galícia, i sobre aquesta pila de vots -que l'esquerra va anhelar tants anys- és a partir de la qual cal governar amb confiança, decididament, sabent que la ciutadania ho valorarà quan toque. Si el 2019 els valencians viuen clarament millor que no ho feien el 2015, els qui van atorgar a l'esquerra un cabal de vots enorme no gosaran arrabassar-li'l per tornar a posar-lo a les ma-teixes mans que van arruïnar el país.

En aquest sentit, no sols caldrà que la relació a dins del primer graó Consell siga bona. També caldrà extreure el tracte deferent en el segon i tercer graons de l'executiu, i als centenars de municipis on l'esquerra governa en coalició. Al remat, es tracta de l'àmbit de govern més proper i sensible. Si l'esquerra valenciana no vol que li passe com a la gallega, si vol esvair *meigas*, han de respectar-se mútuament. Qualsevol guerra civil -on siga, i pel motiu que siga- serà aprofitada pel PP, que apel·larà a la incapacitat de l'esquerra per governar unida. Tot just la recepta que han aplicat a Galícia.

Periodista d'EL TEMPS